

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/118/2020
Identifikačné číslo spisu:	2317213692
Dátum vydania rozhodnutia:	23.07.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:2317213692.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti súdu o maloleté deti L.: 1/ M., nar. X. marca XXXX, 2/ I., nar. X. decembra XXXX, zastúpených kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Nové Zámky, deti rodičov: matky E., bytom W., toho času L., zastúpenej Mgr. Ondrejom Bartošovičom, advokátom so sídlom Pázmaňa 2020/30, 927 01 Šaľa a otca M., bytom W., zastúpeneho JUDr. Ľudovítom Štanglovičom, advokátom so sídlom Jarmočná 2264/3, 927 01 Šaľa, o zmenu úpravy práv a povinností k maloletému I. a iné, vedenej na Okresnom súde Galanta pod sp.zn. 21P/89/2017 o dovolaní otca maloletých proti rozsudku Krajskeho súdu v Trnave z 12. februára 2020 sp. zn. 24CoP/65/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Galanta (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 19. júna 2019 č.k. 21P/89/2017-805 udelil matke maloletých detí súhlas za otca maloletých detí na vystaňovanie maloletých detí, M. a I. do Nemeckej spolkovej republiky. Súd prvej inštancie zamietol návrh otca maloletého dieťaťa na zmenu úpravy práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu I. Upravil styk otca s maloletým I. tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku. Matke maloletých detí uložil povinnosť písomne informovať otca maloletých detí vždy k poslednému dňu každého kalendárneho mesiaca v roku o zdravotnom stave maloletých detí a všetkých podstatných okolnostiach týkajúcich sa maloletých detí. Týmto rozsudkom zmenil rozsudok Okresného súdu Galanta č. k. 24P/285/2014-44 z 23. februára 2015 v časti styku otca maloletého dieťaťa s maloletým I. Žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že v danom prípade je vystaňovanie s a maloletých detí do Nemeckej spolkovej republiky v ich záujme.

2. Na odvolanie otca Krajský súd v Trnave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 12. februára 2020 sp. zn. 24CoP/65/2019 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny a žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Uviedol, že predmetom odvolacieho konania bolo

posúdiť, či boli splnené podmienky v rámci úpravy rodičovských práv a povinností k maloletým deťom na udelenie súhlasu matke za otca maloletých detí na vystaňovanie maloletých detí do W., zamietnutie návrhu otca na zmenu úpravy práv a povinností k maloletému I., na úpravu styku otca s maloletým I. v rozsahu tak, ako je uvedené vo výroku III. napadnutého rozsudku a na uloženie informačných povinností matke. S právnym záverom súdu prvej inštalcie o tom, že vystaňovanie sa maloletých detí do W. sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil. Uviedol, že pobyt maloletých detí u matky je v záujme maloletých detí a tiež so záujmami spoločnosti, keď právo mať deti u seba zodpovedá zásade, že starostlivosť o deti a ich výchova je právom rodičov a deti majú právo na rodičovskú výchovu a starostlivosť. Prvoinštančný súd sa podľa odvolacieho súdu tiež správne zaoberal šetrením pomerov v mieste, kde matka chce s maloletými deťmi žiť a bolo zistené, že má vytvorené podmienky pre starostlivosť a výchovu maloletých detí. Dodal, že otec nepredložil žiadne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by preukazovali opak, a ktoré by boli v rozpore s tým, čo zistil súd prvej inštalcie. Z vyjadrení maloletých vyplýva ich želanie bývať s matkou. Súd prvej inštalcie správne podľa odvolacieho súdu vyhodnotil aj závery znaleckého dokazovania, z ktorého jednoznačne vyplynul záver, že dlhodobá zmena výchovného ako aj školského prostredia by z emočného hľadiska bola pre vývin maloletých detí vhodná. Súd prvej inštalcie sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal s podstatnými námietkami otca, ktorý vyjadril nesúhlas s udelením súhlasu na vystaňovanie maloletých detí do W.. Odvolacia námietka o nezohľadnení záujmov maloletých detí je podľa odvolacieho súdu neopodstatnená.

3. Proti rozsudku dovolacieho súdu podal otec dovolanie z dôvodu, že mu súdy nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Navrhol rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň žiadal odložiť právoplatnosť a vykonateľnosť napadnutého rozsudku. Namietal, že rozsudok odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnený, odvolací súd sa podľa neho nevysporiadal s podstatnými argumentmi a je nepreskúmateľný. Poukázal na to, že odvolací súd sa nevysporiadal s jeho jednotlivými odvolacími námietkami, a to neaplikáciou ustanovenia § 28 ods. 1 písm. a/ zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine (ďalej aj „Zákon o rodine“) súdom prvej inštalcie, tiež neaplikáciou čl. 5 základných zásad o rodine súdom prvej inštalcie, ako aj odvolacím súdom. Odvolací súd sa podľa neho nevyjadril ani k námietke o nevykonaní nového znaleckého posudku. Súd prvej inštalcie podľa neho nevyhodnotil, aké hľadiská záujmu maloletého zbral za rozhodujúce pre súhlas s vystaňovaním a pri zamietnutí návrhu otca na zverenie maloletého do osobnej starostlivosti. Namietal, že odvolací súd porušil jeho právo na spravodlivé konanie tým, že sa napriek námietkam otca proti znaleckému posudku PhDr. Lindy Kantona, PhD. č. 1/2019 nekriticky stotožnil so závermi znaleckého posudku. Uviedol, že odvolací súd opakoval výsledky znaleckého dokazovania bez toho, aby sa vysporiadal s námietkami otca proti znaleckému posudku. Ďalej poukázal na rozpor záverov súdov s o záujmom maloletých detí z dôvodu neovládania cudzieho jazyka, a to v kontexte s rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo 17. januára 2017 sp. zn. 26CoP/28/2016.

4. Matka ani kolízny opatrovník maloletých sa k podanému dovolaniu otca nevyjadrili.

5. Na konanie vo veciach starostlivosti súdu o maloletých sa s účinnosťou od 1. júla 2016 vzťahuje zákon č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“). V zmysle § 2 ods. 1 CMP sa na konania podľa tohto zákona používajú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) nezistil splnenie predpokladov pre odloženie právoplatnosti a vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 a 2 CSP a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

7. Najvyšší súd následne po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) oprávnená osoba zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

8. V danom prípade bolo dovolanie podané za účinnosti nového civilného procesného kódexu. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj naďalej nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012 a 7Cdo/92/2012). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1Cdo/6/2014, 3Cdo/209/2015, 3Cdo/308/2016, 5Cdo/255/2014).

9. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

11. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP) alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

13. Otec vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

14. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

15. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či sp. zn. 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, 5Cdo/57/2019) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola strane odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

16. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jeho práva na spravodlivý proces.

17. Otec namieta, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorá prípustnosť dovolania nezakladala. S týmto názorom sa stotožnil aj ústavný súd (pozri rozhodnutia sp.zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016). Na záse, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

18. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinělých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

19. V prejednávanej veci odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie a v celom rozsahu sa s ním stotožnil, pričom odkázal v podrobnostiach na odôvodnenie tohto rozhodnutia. Dovolací súd zdôrazňuje, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, a k v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci. V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd uviedol, čoho a z akých dôvodov sa otec a matka domáhali, čo sledovali svojimi návrhmi a odvolaniami, z ktorých skutočností a dôkazov súd vychádzal, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd; odvolací súd zaujal aj závery k jeho právnomu posúdeniu, s ktorým sa stotožnil. Z rozhodnutia sú tiež zrejmé úvahy odvolacieho súdu vedúce ho k potvrdeniu záveru súdu prvej inštancie o vystaňovaní maloletých v súlade s ich záujmom a tým pádom k neakceptovaniu odvolacej argumentácie otca. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP

nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľa.

20. Pokiaľ namieta, že sa odvolací súd nevysporiadal s jeho odvolacou námietkou o neaplikácii ustanovenia § 28 ods. 1 písm. a/ Zákona o rodine súdom prvej inštancie, najvyšší súd dodáva, že táto námietka nie je dôvodná, nakoľko odvolací súd sa s týmto argumentom vysporiadal v rozsudku v ods. 20. Rovnako sa vysporiadal aj s námietkou otca o neaplikácii čl. 5 základných zásad Zákona o rodine v ods. 21, 22 a 25. Neobstoí ani dovolacia námietka o tom, že súd prvej inštancie nevyhodnotil, aké hľadiská záujmu maloletého zobral za rozhodujúce pre súhlas s vyst'ahovaním a pri zamietnutí návrhu otca na zverenie maloletého do osobnej starostlivosti otca. Súd prvej inštancie sa totižto s touto námietkou zaoberal, rovnako aj odvolací súd a poukázal na ne. Pokiaľ otec namieta, že súdy pri rozhodovaní nezohľadnili tie skutočnosti, ktoré neviedli k rozhodnutiu v súlade so záujmom maloletých detí z dôvodu neovládania cudzieho jazyka, najvyšší súd poukazuje na to, že odvolací súd sa s touto námietkou zaoberal a dospel k záveru, že vo veci vedenej pred Krajským súdom v Trnave pod sp. zn. 26CoP/28/2016 išlo o odlišnú situáciu, nakoľko matka nežila v cudzej krajine, základným motívom bolo vycestovanie za účelom spolužitia s partnerom, matka pracovala a žila na Slovensku, zatiaľ čo v predmetnej veci matka žije a pracuje dlhšie obdobie v zahraničí, ovláda nemecký jazyk a má v zahraničí stabilné prostredie.

21. Dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

22. Dovolateľ ďalej namietal nedostatky v procese dokazovania, keď súdy nižšej inštancie nedoplnili dokazovanie, resp. nevykonali ním navrhovaný nový znalecký posudok. Najvyšší súd uvádza, že odvolací súd sa k už k tejto námietke otca vyjadril s tým, že súd prvej inštancie nevykonal ďalšie znalecké dokazovanie, nakoľko predložený znalecký posudok vypracovaný znalkyňou PhDr. Lindou Kantona, PhD. považoval za dostatočný dôkaz.

23. Dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posuďovať to, či a ako dokazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dokaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd nie je v civilnom konaní viazaný návrhmi strán sporu na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dokazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dokazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vecou súdu, a nie strán sporu. Pokiaľ súd v priebehu civilného konania (prípadne) nevykonal všetky navrhované dokazy alebo vykonal iné dokazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení strán sporu (viď R 125/1999).

24. Podľa konštantnej judikatúry najvyššieho súdu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP paušálne tvrdenie o nedostatočne zistenom skutkovom stave, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval Ústavný súd Slovenskej republiky napríklad v uznesení sp. zn. II. ÚS 465/2017 a nedospel k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

25. V súvislosti so spochybňovaním správnosti skutkových zistení a spôsobu vyhodnotenia dôkazov odvolacím súdom, dovolací súd uvádza, že nie je oprávnený preskúmať skutkové závery, ku ktorým

dospelí súdy nižších inštancií. V zmysle § 442 CSP je totiž viazaný skutkovým stavom, z ktorého vychádzal odvolací súd. Dovolací súd nie je tretou inštanciou a preto sa ním nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd na tomto mieste poukazuje na skutkové a právne závery súdov nižšej inštancie, ktoré mali na základe vykonaného dokazovania za jednoznačne preukázané.

26. Nakoľko dovolanie otca nie je prípustné podľa § 420 CSP, najvyšší súd dovolanie otca v zmysle § 447 písm. c/ CSP odmietol.

27. O nahrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa ust. § 52 CMP tak, že zžaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

28. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.